

Rothschild
Fine Art

[סטיוארט שילס]

מיטש בקר, פרק אישי בתולדות האמנות

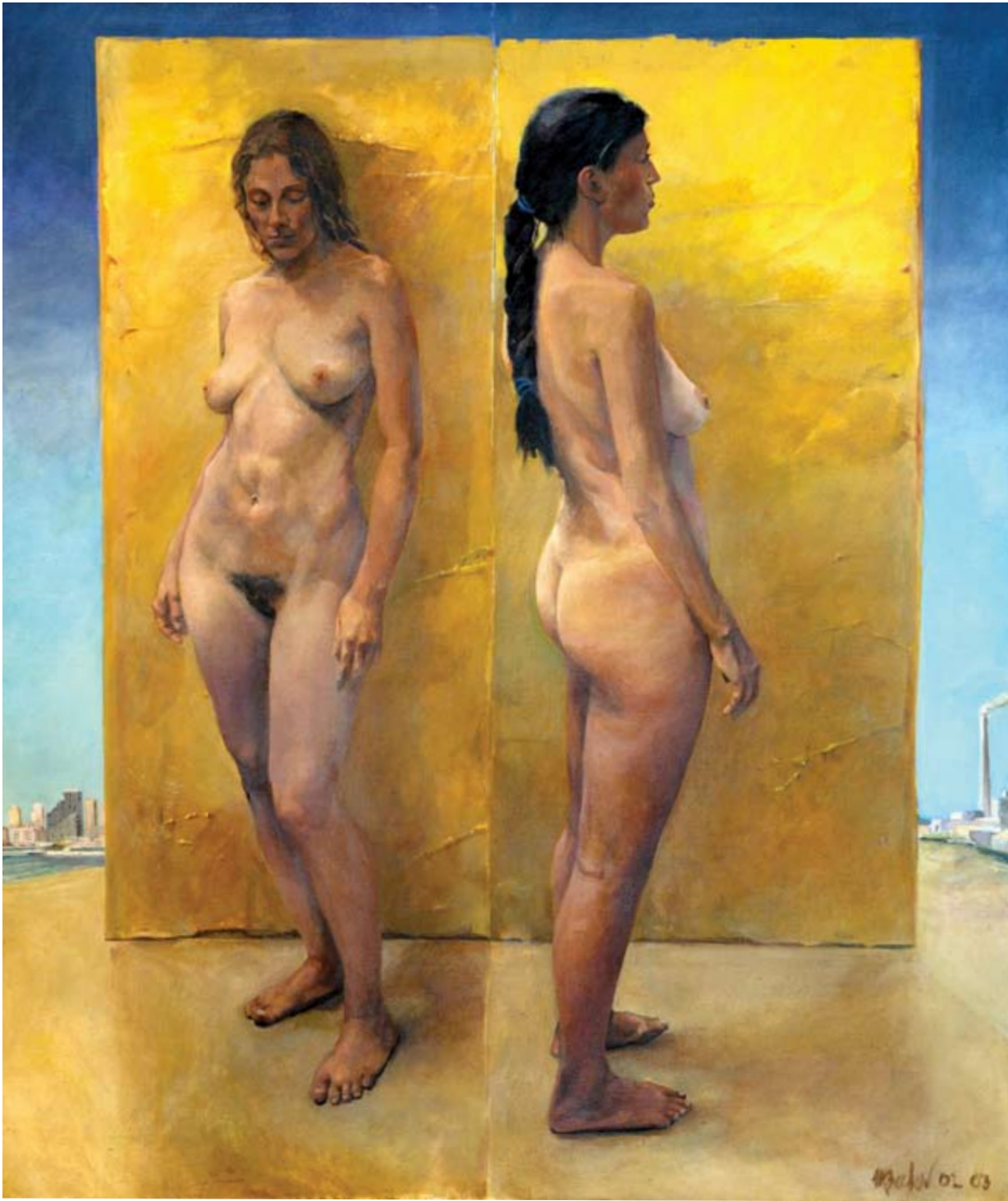
מיטש בקר בא לעולם האמנות בשיקאגו של סוף שנות ה-50, בין מראות של אקספרסיוניזם מופשט לבין הצהרות על «מות הציור». השמות החמים של ימי נעוריו, כמו דה קונינג, רותקו וריברס, סיפקו לו עניין ואתגרים במשך שנים, ויראת הכבוד כלפיהם ניכרת בקולו עד היום, שנים רבות לאחר שהתרחק מהם. העשור הראשון שלו כאמן היה רצוף תערוכות והכרה ציבורית, הן בארצות-הברית והן בישראל. ב-1972 הוא השתקע כאן, בנה לעצמו סטודיו בחצר ביתו ולימד ציור במדרשה לפרנסתו. מיטש השפיע על אלפים כמורה, אך כאמן הוא חי מעתה לבד: ספק התבדלות חברתית במסורת האמן המודרני, ספק שמירת מרחק זהירה מאימת האורתודוקסיה המודרניסטית.

כבר בשנותיו המוקדמות נמשך מיטש לציור, והייתה זו רוח הזמן שערכה את התפתחותו כצייר במלוא מובן המילה. אמנם, ה-Old Masters לא נטשו לרגע את קירות המוזיאונים ותמיד אפשר היה להתבונן בהם מחדש וללמוד. אלא שעולם האמנות העכשווי, האנטי-ציורי, עמד מנגד ותבע את שלו; וקולו רעם במיוחד בישראל, אשר בה «old» משמעו ימי ראשית בצלאל. מאבק ממושך בין הכוחות האלה ניטש בסטודיו שברחוב שלונסקי, הרצליה.

ההתפתחות האמנותית של מיטש במשך חמישה עשורים מסמנת אופציה - אולי אפילו אופציה הכרחית - של התחדשות הציור מתוך אפרו, לאחר שהסיפוריות, הדימוי ומעשה הציור עצמו, הועלו על מוקד המודרניות. כשמיטש נזכר כיום בהשפעה של המבקרים קלמנט גרינברג והארולד רוזנברג על הסביבה האמנותית של נעוריו, הוא מסכם בקיצור: «לא הבנתי על מה לעזאזל הם מדברים». כמובן, זהו שחזור מפיו של אדם בוגר, שצבר עם השנים די ביטחון עצמי כדי להצהיר שהוא אוהב לצייר, שהוא נשבה בקסם של החלל הציורי, שיש לו תשוקה לצבעים כפי שהם נגלים בטבע - ושערכו וערך עבודתו לא תלויים כלל במילה הכתובה.

בשנותיו כאמן צעיר זה היה קשה יותר. בשנים ההן הוא חש צורך להיענות לאתגר המתמיד שהציבו המורים שלו: «כן, אבל מה אתה רוצה לומר?!» כיום מיטש מודה, שפשוט לא היה לו אז אומץ לתת לחוש הראייה להוביל את הציור שלו. ובכל זאת, הדימויים מיאנו לנטוש את עבודתו. הוא היה צייר טבעי. כמו צייר מערות, כמו צייר מצרי, כמו צייר ברנסנס - כמו כל צייר בהיסטוריה עד לדיאטה דלת-הציור של התקופה שבתוכה גדל - הוא נטל לידיו צבעים כדי ליצור דימוי שיתאר, שיסמל, שיספר ושיקסים את העין. הדימויים המוקדמים של מיטש היו מרומזים וריחפו בין צורות וצבעים, שנוצרו חרמו בתוך החופש שהביאו עמם ציור הפעולה ושדות הצבע. עם השנים הפכו הדימויים מוגדרים ומפורטים יותר, ולאט לאט עזבה אותם הספונטניות לטובת רגישות גוברת למראה העיניים. טבעו של מיטש כצייר הלך והתבהר עם התחדדות הדימויים מתוך מחוות המכחול וכתמי הצבע השפוכים, המופשטים. בשנות השמונים, המחוות והכתמים בציוריו היוו נקודת מוצא לאסוציאציות פיגורטיביות לחלוטין, עולם של דימויים שנוצרו מתוך גירוי ראשוני של שלוליות צבע ומריחות גדולות. הדימויים התהוו אז על הבד כמו אנליזה עצמית. מיטש צייר את עצמו, את משפחתו, את המצוקות והלבטים שלו. הציור שלו לא היה יכול להיות רחוק יותר מהצהרות על מצב האמנות. עד שנמאס לו לראות את עצמו במרכז העבודה שלו.

שינוי הכיוון היה דרמטי. אולי זה לא היה יכול לקרות אחרת; כדי לעבור בהדרגה מ«אנטי-ציור» לציור פיגורטיבי, נטורליסטי, ריאליסטי, המבוסס על התבוננות בעולם החזותי - צריך לחיות מאתיים שנה. למיטש לא חיכו מאתיים שנות הסתגלות אטית; כך, ב-1989 הוא עשה תפנית חדה בגישתו לציור. את ההשפעה המכרעת לשינוי הוא ספג דווקא

פעמיים כי טוב	Twice as good
שמן על בד	Oil on linen
140x160 ס"מ / 2003	160x140 cm / 2003

Reflection
Oil on linen
76x72 cm / 2003

בבואה
שמן על בד
72x76 ס"מ / 2003

Reflection
Oil on linen
76x87 cm / 2003

בבואה
שמן על בד
87x76 ס"מ / 2003

Sleeping
Oil on linen
86x107 cm / 2002

ישנה
שמן על בד
107x86 ס"מ / 2002

Laying
Oil on linen
86x91 cm / 2003

שרועה
שמן על בד
91x86 ס"מ / 2003

Untitled
Oil on linen
126x75 cm / 2003

ללא כותרת
שמן על בד
2003 / 75x126 ס"מ

Standing
Oil on linen
120x90 cm / 2005-6

עומדת
שמן על בד
2005-6 / 90x120 ס"מ

Premier coup
Oil on linen
30x40 cm / 2006

פרמייה קוב
שמן על בד
2006 / ס"מ 40x30

Premier coup
Oil on linen
35x40 cm / 2004

פרמייה קוב
שמן על בד
2004 / ס"מ 40x35

Shani on podium
Oil on linen
100x70 cm / 2007

שני על הפודיום
שמן על בד
2007 / 70x100 ס"מ

Evit
Oil on linen
96x79 cm / 2007

אויט
שמן על בד
2007 / 79x96 ס"מ

[Stuart Shils]

“Sometimes, when I wake up in the morning, everything appears to have been stripped of its earthly presence and looks like a foggy apparition hovering in space. Then I put on my glasses. In those intervening moments – when all I can make out is that there’s an object over there which fills this much space – I feel like I’m living in one of Stuart Shils’ tiny, precisely made paintings. By “precise”, I don’t mean that Shils delineates every shingle on a house in the distance. Rather, that he makes the color of that house sit exactly where it want to in pictorial space....But the real beauty of Shils’ painting lies in his transformation of the ordinary landscapes into tonal poems which never seem to get tripped up by the awkward machinery of paint..... (His) paint sits in space like shimmering blobs of reflected light, and, to me, that moment of confusion between paint and light is the most beautiful thing you’ll see on any given day. With or without your glasses.”

“Sometimes, when I wake up in the morning, everything appears to have been stripped of its earthly presence and looks like a foggy apparition hovering in space. Then I put on my glasses. In those intervening moments – when all I can make out is that there’s an object over there which fills this much space – I feel like I’m living in one of Stuart Shils’ tiny, precisely made paintings. By “precise”, I don’t mean that Shils delineates every shingle on a house in the distance. Rather, that he makes the color of that house sit exactly where it want to in pictorial space....But the real beauty of Shils’ painting lies in his transformation of the ordinary landscapes into tonal poems which never seem to get tripped up by the awkward machinery of paint..... (His) paint sits in space like shimmering blobs of reflected light, and, to me, that moment of confusion between paint and light is the most beautiful thing you’ll see on any given day. With or without your glasses.”

“Sometimes, when I wake up in the morning, everything appears to have been stripped of its earthly presence and looks like a foggy apparition hovering in space. Then I put on my glasses. In those intervening moments – when all I can make out is that there’s an object over there which fills this much space – I feel like I’m living in one of Stuart Shils’ tiny, precisely made paintings. By “precise”, I don’t mean that Shils delineates every shingle on a house in the distance. Rather, that he makes the color of that house sit exactly where it want to in pictorial space....But the real beauty of Shils’ painting lies in his transformation of the ordinary landscapes into tonal poems which never seem to get tripped up by the awkward machinery of paint..... (His) paint sits in space like shimmering blobs of reflected light, and, to me, that moment of confusion between paint and light is the most beautiful thing you’ll see on any given day. With or without your glasses.”

“Sometimes, when I wake up in the morning, everything appears to have been stripped of its earthly presence and looks like a foggy apparition hovering in space. Then I put on my glasses. In those intervening moments – when all I can make out is that there’s an object over there which fills this much

Untitled
Oil on linen
80x110 cm / 2006

ללא כותרת
שמן על בד
110x80 ס"מ / 2006

[Sigal Tsabari]

Sigal Tsabari, who studied with Israel Hershberg prior to the establishment of the Jerusalem Studio School, has developed over the years a unique pictorial language, both technically – in her color palette and in the use of various media on one painting – and in her subject matter. Tsabari engages in a sort of pursuit after nature: she follows almost scientifically the development of plants growing in buckets on her balcony, depicting the changing hues of an eggplant and the enlarged shape of the okra fruit, which she doesn't pick until the fruit dries off and hangs from the branch like a dead appendage. Such arrangements are often juxtaposed with images taken from her personal and family life. The growth of a plant serves as a metaphor for the growth of a person, or the growth of a child in the uterus. Themes of sexuality and motherhood comprise an important aspect of her work, as expressed in images of fertility and growth in nature.

Amitai Mendelsohn / Facing the Real

Sigal Tsabari, who studied with Israel Hershberg prior to the establishment of the Jerusalem Studio School, has developed over the years a unique pictorial language, both technically – in her color palette and in the use of various media on one painting – and in her subject matter. Tsabari engages in a sort of pursuit after nature: she follows almost scientifically the development of plants growing in buckets on her balcony, depicting the changing hues of an eggplant and the enlarged shape of the okra fruit, which she doesn't pick until the fruit dries off and hangs from the branch like a dead appendage. Such arrangements are often juxtaposed with images taken from her personal and family life. The growth of a plant serves as a metaphor for the growth of a person, or the growth of a child in the uterus. Themes of sexuality and motherhood comprise an important aspect of her work, as expressed in images of fertility and growth in nature.

Amitai Mendelsohn / Facing the Real